

עפ"ת 39124/05/22 - חברת הדרום מוצרי חשמל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 39124-05-22 חברת הדרום מוצרי חשמל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90518642567

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
חברת הדרום מוצרי חשמל	מעוררת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

פסק דין

בפניי ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' סגן הנשיאה ט' פרי) בהמש 3577-03-22 מיום 6.4.22 לפיה נדחתה בקשת המערערת מיום 9.3.22 להארכת מועד להישפט הנוגעת להודעת תשלום קנס (דוח תאגיד) שנשלחה למענה של המערערת בגין עבירת מהירות מיום 4.7.20, שצולמה במצלמת מהירות א-3.

בבקשת המערערת לה נלווה תצהיר מנהלה, מר צדוק יניב, ובפניה נוספת מיום 6.4.22, נטען כי לא קיבלה את הודעת הקנס, ונודע לה אודותיה רק כאשר התקבלה דרישת תשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות, בתאריך שלא צוין על ידי המצהיר.

לבקשה שהוגשה צורפה תגובת משטרת ישראל - מפנ"א מיום 29.9.21 במענה לפניית המערערת מיום 24.9.21, בה צוין, כי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתה של המערערת ביום 16.11.20 וחזרה בציון - "לא נדרש", כעולה מאישור המסירה שצורף לתגובה. עוד הוצע למערערת על ידי מפנ"א לברר טענתה כי הדוח לא התקבל במדור התלונות בשירות הדואר, ולהעביר תוצאות הבירור למשטרת ישראל "מיד עם קבלתן לצורך המשך טיפול...".

ב"כ המערערת טען בעניין זה, כי אין להסתמך על אישור המסירה שעליו מופיע תאריך 30.12.20 בלא שצוין המועד העולה מתשובת מפנ"א (16.11.20), וכי לא מופיע שם הדואר אלא רק "שרבוט" חתימה. בנוסף טען כי אין לסמוך על מדידת המהירות המופקת במצלמה א-3.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא מיום 6.4.21 נטען כי המערערת לא הראתה איזה עיוות דין עלול להיגרם לה; לא מסרה מי נהג ברכב, והבקשה לבית המשפט הוגשה בשיהוי, כמחצית השנה לאחר שהתקבלה תגובת מפנ"א.

בתגובת ב"כ המערער מיום 6.4.22 צוין כי בהיעדר פרטים מלאים באישור המסירה, לא ניתן לחקור את עובד הדואר. באשר לשיהוי בהגשת הבקשה נטען כי מנהלה של המערערת סבר בתום לב כי נוכח תגובת מפנ"א, נסתם הגולל על

אפשרות דיון בדוח, ואולם לאחר "שיחת חולין" עם בא כוחו החליט להגיש הבקשה.

בהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא ביום 6.4.22 צוין כי הדוח נשלח לכתובתה של המערערת, ונוכח אישור המסירה שצורף לבקשה עולה חזקת מסירה, שלא נסתרה על ידי המערערת. המערערת לא עשתה לבירור טענתה בדואר בדבר אי קבלת הודעת תשלום הקנס, ובקשתה הוגשה בשיהוי רב. בנוסף, נדחתה הטענה בעניין אמינות מדידת המהירות, נוכח פסיקת בית המשפט העליון.

ב"כ המערער אינו משלים עם החלטת בית משפט קמא. בהודעת הערעור חוזר ב"כ המערערת על הטענות שעלו בפני בית משפט קמא; נטען כי נקבע במקרים שונים שנדונו בפני בתי משפט, כי לא חלה חזקת מסירה נוכח אי מילוי נאות של אישורי המסירה; כי תגובת מפנ"א הגיעה למערערת רק בתחילת חודש נובמבר 21, וכי לא מוגשים "בשנה וחצי האחרונות לבתי המשפט דוחות מצלמה א-3".

אין בידי לקבל הערעור.

הראיות שהוצגו מעלות כי הודעת תשלום הקנס נשלחה בדואר רשום לכתובתה של המערערת בחודש נובמבר 20, ודבר הדואר חזר כ"לא נדרש", בסוף חודש דצמבר 20. בנסיבות אלה עולה חזקת מסירה, על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1984, והיה על המערערת להפריכה בהצגת ממצאי בירור בדואר ישראל, כפי שהוצע לה על ידי משטרת ישראל, אם סברה כי ההודעה בדבר הדואר הרשום לא הגיעה כלל למענה. אציין בעניין זה, כי המערערת לא הראתה גם מה היתה המניעה לעריכת הבירור נוכח המילוי החלקי של הפרטים באישור המסירה.

המערערת הגישה בקשתה להארכת מועד לפחות 4 חדשים לאחר שהתקבלה תגובת מפנ"א, ומשכך לא עמדה בחובתה להגיש הבקשה מיד לאחר שהוסרה המניעה להגשתה, גם לפי גרסתה, כנדרש בהוראות סעיף 229(ה) ו-230 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982; המערערת לא מסרה גם כל הבהרה מתי התקבלה אצלה הודעת דרישת החוב מהמרכז לגביית חובות, שהיה בה כדי להעיד על קיומו של הדוח, עוד קודם לקבלת תגובת מפנ"א.

באשר לטענה הנוגעת למצלמה א-3 בעקבות פסק דין בדראן, הרי שכבר נפסק, לא אחת, כי אין בטענה זו כדי להצדיק הארכת מועד להישפט או להוות טעם לביטול פסק דין (ראו למשל - רע"פ 1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** (11.7.2019)). בנוסף, יצוין כי ב"כ המערערת לא הציג כל אסמכתא לטענתו בדבר הפסקת הגשת כתבי אישום המתבססים על מדידת מהירות במצלמה זו, או מה הטעמים העומדים ביסוד מדיניות זו, אם אכן קיים לה בסיס.

המערערת, באמצעות מנהלה, לא הצביעה על זהות מבצע הנסיעה ברכב במועד העבירה, על אף שחלפו כשנתיים מאז מועד ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי נוצר עיוות דין.

הערעור נדחה נוכח האמור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.